

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10Co/22/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8620200240
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8620200240.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a sudcov JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Jany Jančíkovej, v právnej veci žalobkyne: A. B., C. D., nar. X.XX.XXXX, bytom A. XXXX/X, XXX XX B., zastúpenej JUDr. Ambrózom Motykom, advokátom, so sídlom Námestie SNP 7, 091 01 Stropkov, IČO: 35510722, proti žalovanej: Orange Slovensko, a.s., so sídlom Metodova 8, 821 08 Bratislava, IČO: 35 697 270, zastúpenej Advokátska kancelária Branislava Máčaj, s. r. o., so sídlom Vajnorská 21A, 831 03 Bratislava – mestská časť Nové Mesto, IČO: 46 759 875, o náhradu nemajetkovej ujmy za zásah do osobnostných práv vo výške 5.000,- eur, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bardejov, č.k. 2C/13/2020-118 zo dňa 21.3.2023, takto jednohlasne

rozhodol:

Mení rozsudok vo výroku V. o trovách konania tak, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov prvoinštančného konania proti žalovanej v rozsahu 100 %.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozhodol takto:

„I. Konanie v časti o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 4.500,-eur z a s t a v u j e .

II. Návrh žalovanej na spojenie vecí z a m i e t a .

III. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobkyňi náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 110,-eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

IV. V časti o zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 390,-eur žalobu žalobkyne z a m i e t a .

V. Žalobkyňa m á n á r o k na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.“

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 5.2.2020 proti žalovanej domáhala zaplatenia náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- eur.

3. Právny základ pre spracúvanie osobných údajov je vo všeobecnosti stanovený v § 9 ZOOÚ, pričom § 3 ods. 3 ZOOÚ priamo normuje, že týmto zákonom nie je dotknuté právo na ochranu osobnosti podľa § 11 až 16 Občianskeho zákonníka. V súvislosti so svojim právnym posúdením veci súd odkazuje aj na Listinu základných práv a slobôd - čl. 10 ods. 2, 3, článok 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Ústavu Slovenskej republiky - čl. 19 ods. 2, 3, čl. 22 ods. 1, na ustanovenia Občianskeho zákonníka - § 11, § 13, § 52, na ustanovenia zákona č.122/2013 Z. z. o ochrane osobných údajov - § 1, § 3 ods. 3, § 4 ods. 1, 2, 3, § 5 ods. 1, § 6 ods. 2, § 8 ods. 1, 2, 9, 10, § 17 ods. 1, § 19 ods. 1, zákon č. 351/2011 Z. z. o elektronických komunikáciách - § 9 ods. 1, § 56 ods. 3, zákon č.

274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov - § 12, ako aj na Chartu základných práv Európskej únie a Zmluvu o fungovaní Európskej únie.

4. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaná mala zákonné oprávnenie spracúvať osobné údaje žalobkyne na účely uzavretia zmluvy o pripojení, ale aj ďalších činností súvisiacich s plnením tejto zmluvy. Ak teda k zásahu do súkromia žalobkyne malo dôjsť pri legitímnom spracúvaní osobných údajov žalobkyne a žalovaná takéto svoje oprávnenie (právny základ) môže pre účely uzavretia a plnenia Zmluvy o pripojení odvodiť priamo zo zákona (§ 56 ods. 3 písm. a) ZEK) a na spracúvanie osobných údajov nepotrebuje ani súhlas žalobkyne, potom zásah do súkromia žalobkyne pri porušení ochrany jej osobných údajov bez akýchkoľvek pochybností súvisí so Zmluvou o pripojení, o ktorej spotrebiteľskom charaktere nemôže byť žiaden spor.

5. Súd prvej inštancie sa preto nestotožnil s argumentáciou žalovanej, že uplatňované právo žalobkyne nijako nesúvisí so spotrebiteľskou zmluvou (zmluva o pripojení) uzatvorenou medzi žalobkyňou a žalovanou a že skutočnosť, že strany uzatvorili spotrebiteľskú zmluvu je v tomto prípade podružná, pretože právny základ nároku žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy podľa žalovanej vyplýva z iného právneho vzťahu, resp. má iný právny základ ako spotrebiteľská zmluva (zmluva o pripojení).

6. Súd prvej inštancie má za to, že právo na ochranu osobnosti za zásah do súkromného života žalobkyne pre porušenie ochrany jej osobných údajov bezprostredne súvisí so základným spotrebiteľským vzťahom medzi stranami založeným Zmluvou o pripojení, pretože k porušeniu ochrany osobných údajov došlo v súvislosti so službami telekomunikačného operátora, ktoré žalovaná poskytovala žalobkyňi práve na základe Zmluvy o pripojení a bolo jej povinnosťou tieto údaje náležite a s odbornou starostlivosťou chrániť.

7. Vzhľadom na všetko uvedené súd prvej inštancie tvrdenia žalovanej, že nejedná sa o spotrebiteľský spor, že tunajší súd z toho dôvodu nie je miestne príslušný a že žalobkyňu nemožno považovať za spotrebiteľa, preto sa na ňu nevzťahuje oslobodenie od súdnych poplatkov považoval za nedôvodné. Podľa názoru súdu prvej inštancie predmetná vec má charakter spotrebiteľského sporu, jedná sa o spor súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou, keď osobné údaje žalobkyňa poskytla a žalovaná spracúvala na účely uzavretia a plnenia práve spotrebiteľskej zmluvy, stranami sporu sú tu práve strany spotrebiteľskej zmluvy a nie sú preto podľa názoru súdu použiteľné a porovnateľné tu príklady, ktoré uviedol zástupca žalovanej ohľadom verbálnej urážky zákazníka v predajni, či plnení z poisťných spotrebiteľských zmlúv pri PZP. Celkovo vo vzťahu k tvrdeniam žalovanej v tomto spore treba uviesť, že žalovaná jednotlivé teoretické spracovania čiastkových problémov zhrnula síce správne (napríklad že v spore na ochranu osobnosti v zásade vždy treba zisťovať konkrétne následky u konkrétneho žalobcu), ale tie sa nedajú použiť v špecifických okolnostiach tu súdnej veci. Samotným zhrnutím výsledkov rozboru postupných jednotlivých krokov súdu v komplexnej veci, ktorá je sama o sebe viacvrstvová, sčítaním ich výsledkov nemožno prijať automatický, mechanický záver. Pri rozbere a rozhodovaní v súdnom spore nemožno automaticky aplikovať matematické postupy, kde sčítavanie znamienok plus dáva ako výsledok vždy plus. Ako uviedol aj Krajský súd v Prešove v rozsudku sp. zn. 13Co/7/2021 (čo bolo prvé rozhodnutie odvolacieho súdu v skutkovo a právne obdobnej veci, kde iní žalobcovia vyvodzovali nárok na náhradu nemajetkovej ujmy z toho istého bezpečnostného incidentu na ktoré sa tu strany opakovane odvolávali), nepodarilo sa mu (rovnako ako žalovanej) nájsť obdobný prípad riešený súdmi Slovenskej republiky, a to ani na nižších stupňoch. Rovnako vyslovil, že pre rozhodnutie nie je preto nutný výsluch každého zo žalobcov (tu výsluch žalobkyne stranami ani nebol navrhnutý), čo by inak v klasickom spore na ochranu osobnosti bolo nemysliteľné. Preto aj v tomto kontexte treba hodnotiť poukazy žalovanej na judikatúru, ktorá síce mohla riešiť prípady náhrady nemajetkovej ujmy pri ochrane osobnosti (a námietku premlčania a ďalšie námietky) ale nikdy to nebolo v tak absolútne špecifických a jedinečných okolnostiach, aké sú v tejto veci.

8. Na námietku miestnej nepríslušnosti vzhľadom na jej nedôvodnosť v zmysle skutočností už uvedených preto súd prvej inštancie neprihliadol a spor prejednal a rozhodol (§ 42 CSP).

9. Podporne možno uviesť, že v danom prípade sa jedná o spor vyvolaný zásahom do práva na ochranu osobnosti v zmysle ustanovenia § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka. Zároveň sa žalobkyňa domáha primeraného finančného zadosťučinenia, pričom tento nárok na náhradu nemajetkovej ujmy možno subsumovať pod pojem škoda tak, ako to vyplýva aj z odôvodnenia rozsudku Súdneho dvora z

24.10.2013 vo veci C-22/2012 (Hassová), kedy obdobne aj v tomto prípade, keď súdny dvor uviedol, že nemajetková ujma je v zmysle smernice o zodpovednosti za škodu subsumovaná pod pojem škody. Z uvedeného rozhodnutia vyplýva, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je zložkou nároku na náhradu škody. V súvislosti s týmto konštatovaním možno uviesť, že súd prvej inštancie je miestne príslušným súdom aj v zmysle ustanovenia § 19 písm. b) CSP, kedy popri všeobecnom súde žalovanej je na konanie miestne príslušný aj súd, v obvode ktorého nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody. Niet sporu, že udalosť, ktorá zakladá nárok na náhradu škody a teda jej súčasťou ako nemajetkovej ujmy, nastala v obvode tunajšieho súdu. Táto skutočnosť ohľadom úniku dokladov s osobnými dátami žalobkyne nebola v konaní sporná. Preto aj z uvedených dôvodov má tunajší súd za to, že je daná jeho miestna príslušnosť aj ako osobitná miestna príslušnosť podľa § 19 písm. b) CSP. Uvedený záver (o miestnej príslušnosti tunajšieho súdu podľa § 19 písm. b) CSP) už pre žalovanú nemôže byť v žiadnom prípade nový, či prekvapivý, keďže bol opakovane vyslovený vo viacerých rozhodnutiach rôznych senátov odvolacieho súdu v obdobných sporoch proti žalovanej o ochranu osobnosti z toho istého bezpečnostného incidentu (napr. 13Co/7/2021, 8Co/41/2022, 20Co/28/2022 a iné). O miestnej príslušnosti tunajšieho súdu preto nemožno pochybovať, pričom táto podľa názoru súdu, ktorý sa tu stotožňuje so žalobkyňou, daná je nielen z dôvodu podľa § 19 písm. b) CSP ako opakovane právoplatne uzavrel odvolací súd, ale aj z dôvodov podľa § 19 písm. d) CSP.

10. Súd prvej inštancie poukazuje aj na Podmienky ochrany a spracúvania osobných, prevádzkových a lokalizačných údajov v spoločnosti Orange Slovensko, a.s., známe z iných konaní v obdobných sporoch z ktorých taktiež vyplýva zodpovednosť žalovanej voči svojim zákazníkom a teda aj žalobkyňi. Na základe uvedeného mal súd preukázanú pasívnu vecnú legitimitáciu žalovanej a teda rozhodol, že žalovaná zodpovedá žalobkyňi v súkromnom občianskoprávnom vzťahu za zásah do jej práva na ochranu osobných údajov zakotveného v čl. 19 Ústavy SR a poskytol žalobkyňi súdnu ochranu.

11. Občiansky zákonník v ustanovení § 11 a nasl. poskytuje ochranu osobnosti subjektom, proti ktorým smeroval zásah znižujúci ich vážnosť, dôstojnosť a česť a ohrozujúci ich postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Česť fyzickej osoby je výrazom úcty, uznania a ocenenia, teda vážnosti konkrétnej fyzickej osoby, ktorú požíva pre svoje postoje a chovanie u ostatných členov spoločnosti a ktorá ovplyvňuje posudzovanie jej postavenia a uplatňovanie v spoločnosti. Neoprávnený zásah do cti a dôstojnosti fyzickej osoby môže teda spočívať buď v skutkových tvrdeniach, alebo v kritike, t. j. v hodnotiacich úsudkoch. Fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie (§ 13 ods. 1 OZ). Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 OZ najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby, alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (§ 13 ods. 2 OZ).

12. Žalobkyňa ako právny prostriedok ochrany za zásah do svojho súkromia požadovala náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 500,- eur. Súd konštatujúc splnenie podmienok pre priznanie relutárnej náhrady (čo bolo opätovne potvrdené v mnohých rozhodnutiach odvolacieho súdu) sa pri rozhodovaní o výške náhrady zaoberal závažnosťou vzniknutej ujmy a okolnosťami, za ktorých k porušeniu práva došlo (§ 13 ods. 3 OZ). Podrobné odôvodnenie tohto rozsudku ponúka opis závažnosti ujmy aj okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, pričom nad rámec už uvedeného súd konštatuje, že žalovaná ako významný podnik na telekomunikačnom trhu sa k bezpečnostnému incidentu týkajúceho sa stoviek jej zákazníkov postavila pomerne benevolentne, keď po prvotnom ospravedlnení sa iným žalobcom listom zo 16.3.2017 v ďalšom už popierala akúkoľvek svoju zodpovednosť za bezpečnostný incident a konanie svojho obchodného zástupcu (jeho pracovníka) ako priameho pôvodcu zásahu značne relativizovala. Súd nezdieľa názor žalovanej, že osobné údaje žalobkyne boli do neuzamknutého skladu na papierový odpad umiestnené „omylom, resp. nedopatrením“, pretože podľa názoru súdu sa tak stalo hrubou nebanalnosťou osoby pracujúcej v prospech obchodných záujmov žalovanej. Dokumenty s osobnými údajmi žalobkyne boli navyše už od roku 2014 po odchode obchodnej zástupkyne E. F. nedbalo uložené (založené tovarom) v značkovej predajni žalovanej v B. a žalovaná ani nepreukázala odovzdanie týchto dokumentov novému obchodnému zástupcovi, pretože už v roku 2014 nebol dôvod uchovávať tieto dokumenty z rokov 2011 a 2012 na značkovej predajni, ale mali byť bezpečne uložené v centrálnom archíve žalovanej. Písomné materiály s osobnými údajmi žalobkyne boli navyše uložené

v originálnej archívnej krabici a v tejto krabici „umiestnené“ do neuzamknutého skladu na papierový odpad, čo len zvýrazňuje stupeň nedbanlivosti priameho pôvodcu zásahu.

13. Súd prvej inštancie v rámci voľnej úvahy prihliadal na vzájomné vzťahy jednotlivých argumentov aj na význam chráneného záujmu a špecifiká hromadného zásahu do práv veľkého množstva dotknutých osôb a v snahe spravodlivo vyvážiť satisfakčnú aj preventívno-sankčnú funkciu relutárnej náhrady určil sumu 110,- eur pre žalobkyňu ako sumu primeranú a vo zvyšku žalobu po jej čiastočnom späťvzati zamietol.

14. K námietkam žalobkyne, že odvolacím súdom doposiaľ väčšinovo priznávaná výška relutárnej náhrady 110,- eur je nevyvážená a vo vzťahu k významu chráneného záujmu disproportčná, že nespĺňa preventívnu, satisfakčnú ani sankčnú funkciu, a že bola použitá tiež nesprávna metodika výpočtu súd opäť pripomína princíp právnej istoty, predvídateľnosti a jednotnosti súdneho rozhodovania v právnom štáte (žiadne skutkové a právne osobitosti tu prejednávaného prípadu v porovnaní s uvedenými spormi dané nie sú), pričom žiadne presvedčivé argumenty pre odchylenie sa od väčšinového stanoviska odvolacieho súdu k výške priznávanej relutárnej náhrady v sume 110,- eur tunajší súd nenašiel. Keďže táto výška, ako správne žalobkyňa uviedla určuje sa voľnou úvahou súdu a neexistuje na ňu žiadna metodika, tabuľky a podobne, potom len poukázanie na nesprávne matematické krátenie, či určovanie neobstojí. Treba si uvedomiť, že už aj v samotnej skutočnosti, že vôbec dochádza k priznávaniu relutárnej náhrady (čo ako vyplýva z právnej úpravy vôbec nie je automatické) sú premietnuté jednotlivé žalobkyňou uvádzané, a aj v rozhodnutiach Úradu na ochranu osobných údajov a jeho predsedníčky zohľadnené skutočnosti (rozsah incidentu- celkovo 483 listín s osobnými údajmi, čas jeho trvania, povaha a počet osobných údajov vrátane rodného čísla a podobne). Súd však musel zohľadniť a zohľadnil aj to, že zo strany žalovanej išlo v danom prípade o absolútne ojedinelý exces, nešlo o žiadne opakovanie, či recidívu, nikdy predtým, ale ani potom k podobnému incidentu nedošlo, čo konštatoval aj samotný Úrad, ktorý žalovanej, ale ani sprostredkovateľovi z toho dôvodu ani neukladal prijatie opatrení na nápravu. Pokiaľ ide o počet osobných údajov, ten súd ako už bolo uvedené vyššie zohľadnil, no na druhej strane prihliadal aj na to, že časť týchto údajov fyzických osôb je bežne verejne dostupná (viď napríklad kataster nehnuteľností a výpisy z listov vlastníctva kde sa uvádzajú meno, priezvisko, dátum narodenia ale aj presná adresa bydliska vlastníkov nehnuteľností). Ak žalobkyňa poukazuje na sankčnú funkciu náhrady, tak k tomu treba pripomenúť, že aj pokuta uložená sprostredkovateľovi bola ukladaná Úradom, zohľadňujúc jednotlivé okolnosti veci na spodnej hranici sadzby ustanovenej zákonom (viď posledný odsek odôvodnenia rozhodnutia úradu zo dňa 22.12.2017). Sankčná stránka pritom pri poskytovaní zadostučinenia hrá vždy len vedľajšiu úlohu a nemožno pri nej opomenúť, že pri danom rozsahu bezpečnostného incidentu sankčný rozmer nemožno vnímať len z pohľadu tu žalobkyne, ale aj z pohľadu celkovo voči žalovanej súdmi priznanej sume, ktorá pri 166-ich žalobcoch uplatňujúcich obdobné nároky bude podstatne vyššia ako suma tu prisúdená žalobkyňi. K poukazu na možné zneužitie údajov s presahom do materiálnej sféry žalobkyne treba uviesť, že nič také doposiaľ napriek už uplynutému času nebolo preukázané, zistené ani tvrdené. Zadostučinenie tu je v prvom rade satisfakčný prostriedok, preto prvky, ktoré majú materiálnu povahu sa pri ňom do úvahy neberú. Z pohľadu rozdielnej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu pokiaľ ide o výšku priznávanej relutárnej náhrady (keď ojedinele inými senátmi priznaná bola výška náhrady v sume 500,- eur, teda viac ako štvornásobok inými senátmi ustálenej sumy, čo je samo osebe značná a prekvapivá disproporcja v rozhodovacej činnosti samotného odvolacieho súdu), súd za presvedčivejšie považuje väčšinové stanovisko odvolacieho súdu o výške náhrady v sume 110,- eur. Ak v obdobnej veci v Českej republike (viď už spomínané rozhodnutie Mestského súdu v Prahe v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu ČR II.ÚS 4015/19 zo dňa 9.1.2020), a to v situácii, kedy sa únik osobných údajov týkal podstatne väčšieho počtu osôb (735 956 unikátnych účtov užívateľov vrátane e-mailových adries) a tieto boli verejne prístupné v kyberpriestore bola za primeranú náhradu ustálená suma 10.000,- Kč (cca 370,- eur), potom podľa názoru súdu v tu súdnej veci suma 500,- eur bola by neproporcionálna a neprimeraná okolnostiam veci.

15. Zo všetkých uvedených dôvodov súd žalobe čo do sumy náhrady nemajetkovej ujmy 110,- eur vyhovel a vo zvyšnej časti (o zaplatenie 390,- eur) ju zamietol.

16. Čo sa týka výroku o trovách konania, podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo (§ 255 ods. 2 CSP).

17. Žalobkyňa v základe nároku bola plne úspešná, rozhodnutie o výške nároku záviselo len od úvahy súdu, preto súd prvej inštancie priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy. K tomu podporne pozri napr. Veľký komentár k Civilnému sporovému poriadku - Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H.Beck, 2016 k § 255 CSP, cit „Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu (sudcovské právo) alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti“. Obdobne v tejto súvislosti pozri napr. rozsudky Krajského súdu v Prešove sp.zn.5Co/42/2022, 13Co/7/2021, 9Co/44/2022).

18. Súd prvej inštancie je toho názoru, že v prípadoch, keď rozhodnutie o výške plnenia závisí len od úvahy súdu nemožno od žiadneho žalobcu spravodlivo očakávať aby sa presne „trafil“ do úvahy súdu pokiaľ ide o výšku plnenia. Ak žalovaná poukázala na to, že išlo o zjavne premrštenú sumu tak treba pripomenúť, že v čase podania žaloby žiadne súdne rozhodnutie slovenského súdu v obdobnej veci neexistovalo, preto určiť, čo by bolo primerané v tom čase bolo mimoriadne obtiažne. Suma 5.000,- eur nenapĺňa definíciu šikanózneho výkonu práva vo vzťahu k nároku na náhradu trov konania (ide o sumu zhodnú s výškou pokuty uloženej sprostredkovateľovi žalovanej). Preto je namieste priznať plnú náhradu trov konania ak bola žalobkyňa v základe plne úspešná aj vtedy, ak čo do výšky bola úspešná len v časti. I keď Civilný sporový poriadok nemá ustanovenie totožné s ust. § 142 ods.3 Občianskeho súdneho poriadku účinným do 30.6.2016, ktoré bolo priamym zákonným podkladom pre to, aby aj v prípade len čiastočného úspechu mohla byť priznaná plná náhrada trov konania, ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od úvahy súdu, vyššie uvedené závery právnej teórie a praxe svedčia o tom, že ani v podmienkach novej procesnej úpravy niet dôvod na ustúpenie od takého záveru. To je aj názor tunajšieho súdu. Úvaha súdu sa tu týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku. Ani čiastočné späťvzatie žaloby žalobkyňou na uvedených záveroch nič nemení, nakoľko v zmysle vyššie uvedených princípov a záverov nie je podstatné, či v základe plne úspešná žalobkyňa vo výške nároku bola vo výsledku neúspešná pre čiastočné späťvzatie žaloby, alebo pre jej čiastočné zamietnutie. Následky sú rovnaké. Aj Ústavný súd SR v uznesení zo dňa II. ÚS 233/2022-18 vo veci podanej ústavnej sťažnosti žalovanou uviedol (viď bod 12 odôvodnenia) že sa stotožňuje s názorom, že pokiaľ príslušný súd skonštatuje zásah do osobnostných práv, má žalobca plný úspech v spore, teda patrí mu plný nárok na náhradu trov konania v zmysle uplatnenia zásady úspechu a je z toho hľadiska irelevantné, či a prípadne v akej výške bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch.

19. K návrhu žalovanej, aby súd aplikoval pri rozhodovaní o trovách konania § 257 CSP a náhradu trov konania žalobkyni nepriznal, alebo ich aspoň primerane znížil súd prvej inštancie uvádza, že nezistil dôvod na výnimočnú aplikáciu § 257 podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Ak žalovaná v tejto súvislosti poukazuje na to, že do súdneho sporu so žalobkyňou bola reálne donútená, nakoľko žalobkyňou požadovaná suma 5.000,- eur je tak neadekvátne, neprimeraná, neproporcionálna, v rozpore s dobrými mravmi a zásadou slušnosti, že nedávala ani teoreticky možnosť sa súdnemu sporu vyhnúť súd pripomína, že uvedená argumentácia mohla by teoreticky obstáť jedine vtedy, ak by žalovaná v spore spochybňovala len výšku nároku, nie jeho základ. Tu ale žalovaná po celý čas, a to dokonca aj po rozhodnutiach odvolacieho súdu, kedy vo vzťahu k viac ako 70-im žalobcom už bol základ nároku potvrdený stále spochybňovala základ nároku, preto jej argumentácia neobstojí. Ak žalovaná tvrdí, že výška uplatňovanej sumy nedávala možnosť ani len teoreticky sa súdnemu sporu vyhnúť, tak tu súd pripomína, že ani po týchto rozhodnutiach odvolacieho súdu, a ani po čiastočnom späťvzatie žaloby žalobkyňou žalovaná nezmenila svoj postoj, namietala nielen výšku, ale aj základ nároku, neponúkla mimosúdnu dohodu, či dobrovoľné plnenie ani do sumy 110,- eur, už právoplatne odvolacím súdom judikovanej ako výška relutárnej náhrady, nárok žalobkyne v žiadnej (ani tejto) výške neuspokojila, čo samo osebe prispelo jednak k navýšeniu trov sporu ako aj k tomu, že v žiadnom prípade nemožno uvažovať o dôvodoch osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania. Koniec koncov, v totožných sporoch proti žalovanej odvolací súd zaoberal sa už aj týmito námietkami a návrhom žalovanej na aplikáciu § 257 CSP, pričom rovnako nezistil dôvod na aplikáciu tohto ustanovenia (viď napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn.5Co/42/2022, bod 52 odôvodnenia cit. “Dôvody pre aplikáciu ust. § 257 CSP odvolací súd nezistil.“). Rovnako

napr. rozhodnutie tohto odvolacieho súdu sp.zn.20Co/28/2022. Ostatné tvrdenia žalovanej (neúčelnosť jednotlivých úkonov právnej služby a podobne) týkajú sa a majú priestor pri rozhodovaní o výške nároku na náhradu trov konania a tieto preto môžu byť zohľadnené v rozhodovaní vyššieho súdneho úradníka o výške trov konania.

20. Súdu prvej inštancie z jeho činnosti, a to z iných, skutkovo a právne obdobných sporov proti žalovanej týkajúcich sa toho istého bezpečnostného incidentu je známa pomerne rozsiahla polemika strán ohľadom formulácie výroku o trovách konania. Sú mu tiež známe námietky iných žalobcov z týchto sporov voči výroku, že žalobca má nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy lebo v ňom títo videli záväzné vymedzenie tarifnej hodnoty veci pre určenie odmeny za úkony právnej služby a argumentujú, že toto vzhľadom na § 10 ods.8 Vyhlášky MS SR č.655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb nie je tu možné, správne a prípustné, nakoľko v spore ako tu je tarifná hodnota daná pevne a nie je závislá od prisúdenej sumy. Preto vo vzťahu k svojmu výroku o nároku na náhradu trov konania súd pre úplnosť uvádza, že procesným predpisom, podľa ktorého sa rozhoduje o nároku na náhradu trov konania, je len a výlučne Civilný sporový poriadok a nie Vyhláška o odmenách a náhradách advokátov, ktorá uplatniteľná je až, jedine a výlučne v štádiu rozhodovania o výške trov konania. Preto polemikou ohľadom toho, v akej výške sa má počítat' odmena za úkony právnej služby sa tu súd vôbec nezaoberal a zaoberať nemôže, lebo táto je absolútne mimo priestoru rozhodovania o nároku na náhradu trov konania. Táto týka sa bezosporu rozhodovania o výške trov. Súd v tomto rozsudku rozhodoval len o nároku na náhradu trov konania (§ 262 ods.1 CSP), pričom vyjadrenie 100 % z prisúdenej sumy je rozhodnutím o nároku (nie výške trov) odzrkadľujúcim len skutočnosť, že žalobkyňa plne úspešnej čo do základu napriek nie plnému úspechu čo do výšky nároku patrí plná náhrada trov konania z prisúdenej sumy. Ide o štandardný a zaužívaný výrok o nároku na náhradu trov konania používaný práve v prípadoch, kedy výška plnenia závisí od úvahy súdu a kde za plne úspešného sa preto na rozdiel od všetkých ostatných prípadov považuje žalobca aj vtedy, ak vo výške plný úspech nemá (napr. aj v konaniach o náhradách nemajetkovej ujmy pozostalých pri dopravných nehodách, v konaniach o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia v spotrebiteľských veciach a podobne). Jeho použitie, či nepoužitie (z pohľadu CSP), ale nemôže byť závislé od toho, ako vymedzuje tarifnú hodnotu veci v tom ktorom konkrétnom prípade advokátska vyhláška, lebo to je predpis, ktorý v štádiu rozhodovania o nároku na náhradu trov konania je ešte úplne irelevantný. Preto výrok v zmysle CSP (a predtým Občianskeho súdneho poriadku), že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy sám osebe v tomto konkrétnom prípade nič nehovorí o tom, v akej výške sa budú tieto priznávať, či podľa akého ustanovenia advokátskej Vyhlášky, keďže všetko toto je vyhradené výlučne štádiu rozhodovania o výške trov konania (v prvom kroku vyšší súdny úradník, v druhom kroku, teda v prípade podanej sťažnosti stranou sporu sudca). Ak výsledok konania o (tu jednom) nároku žalobkyne, a to o nároku na zaplatenie náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- eur je taký, že v časti tohto nároku bolo konanie zastavené, v časti tohto nároku bolo žalobe vyhovieť a v časti tohto nároku žaloba bola zamietnutá, potom o to viac podľa názoru súdu za účelom jasného vyjadrenia nároku žalobkyne na náhradu trov konania pri takom výsledku v spore je namieste formulácia 100 % z prisúdenej sumy. Táto ale sama osebe ešte záväzne nestanovuje a ani záväzne stanoviť nemôže (lebo v tomto štádiu konania nerozhoduje sa vôbec o výške trov, úvahy o advokátskej Vyhláške sú tu preto úplne bezpredmetné), podľa akého ustanovenia advokátskej Vyhlášky bude priznávaná odmena za úkony právnej služby, lebo tu súd rozhodoval len o nároku na náhradu trov konania a nie o ich výške. Len v prípadoch kedy nie je pevne stanovená tarifná hodnota veci má takýto výrok význam aj pre určenie výšky odmeny za úkon právnej služby, ale nie je to pravidlo. Aj podľa § 83 zákona č.586/2003 Z. z. o advokácii totižto všeobecne záväzným právnym predpisom ustanovujúcim podrobnosti o výške odmeny advokátov a spôsobe jej určenia nie je Civilný sporový poriadok, ale Vyhláška MS SR č.655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov, preto vo všeobecnosti vôbec nie je namieste zaoberať sa v štádiu rozhodovania o nároku na náhradu trov konania podľa CSP tým, podľa akého ustanovenia advokátskej Vyhlášky (ktorá sa navyše môže aj meniť) bude priznávaná odmena za úkony právnej služby. Zaoberať sa tým bude vyšší súdny úradník v príslušnom čase, teda až po právoplatnosti rozhodnutia v samostatnom štádiu rozhodovania o výške trov, a jemu je vyhradená táto úvaha (o výške odmeny) pri ktorej je viazaný ustanoveniami Vyhlášky, pokiaľ ide o určenie výšky odmeny za úkony právnej služby a tarifnej hodnoty pre ten ktorý typ sporu a druh úkonu právnej služby. Priestor pre úvahy o konkrétnej odmene za konkrétne úkony právnej služby a priestor pre prípadný nesúhlas strán s výsledkami danej úvahy (keď napríklad ani súdna prax v otázke výkladu a aplikácie § 10 ods.8 Advokátskej Vyhlášky nie je jednotná, viď napr. komentár k § 10 ods.8 Vyhlášky MS SR č.655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych

služieb autorov Fiačan, Kerecman, Baricová, Hellenbart, Sedlačko a Kolektív, C.H Beck, I. vydanie, r. 2015) tak je vyhradený výlučne (a bol to zjavne výslovný zámer zákonodarcu pri prijímaní Civilného sporového poriadku) štádiu rozhodovania o výške trov tohto konania, ale podľa názoru súdu nemá miesto a ani význam pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania. Aj podľa uznesenia Ústavného súdu SR č. k. II. ÚS 233/022-18 zo dňa 24.5.2022 pripojeného k čiastočnému späťvzatiu žaloby (viď strana 5 uznesenia), cit. " Problematika výpočtu konkrétnej výšky náhrady trov konania patrí výlučne do kompetencie okresného súdu. Uvedené má napokon aj oporu v § 262 ods.2 CSP. Inými slovami, konanie o výške náhrady trov konania je možné považovať aj za subsystém či čiastkové konanie, ktoré je síce závislé, no do určitej miery oddelené od konania v merite vecí". Súd má preto za to, že pre toto štádium, teda pre konanie v merite vecí a rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania podľa CSP sú bezpredmetné tie úvahy, ktoré patria výlučne do konania o výške náhrady trov konania. A preto pre toto konanie, teda konanie o nároku na náhradu trov konania sú relevantné závery Ústavného súdu SR týkajúce sa nároku na náhradu trov konania a závery týkajúce sa výšky trov a sadzby tarifnej odmeny použiteľné sú až v štádiu konania o výške náhrady trov konania (prieskum zo strany Ústavného súdu sa týkal ústavnou sťažnosťou napadnutého rozhodnutia o výške náhrady trov konania, k čomu tu ešte nedošlo).

21. O výške náhrady trov konania rozhodol súd prvej inštancie v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník a rovnako samostatným uznesením vyššieho súdneho úradníka súd v súlade s § 2 ods. 2 a § 14 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch rozhodne o povinnosti žalovanej zaplatiť súdny poplatok za žalobu vzhľadom na zákonné oslobodenie žalobkyne od tejto povinnosti.

22. Proti V. výroku tohto rozsudku podala žalobkyňa včas odvolanie, keď uviedla, že takto formovaný výrok o náhrade trov konania je nesprávny, pretože ponúka aj možnosť vydania nezákonného rozhodnutia o výške trov konania, o ktorých bude po právoplatnosti rozsudku rozhodovať vyšší súdny úradník samostatným uznesením. Náhradu trov konania v predmetnej právnej veci budú tvoriť výlučne trovy právneho zastupovania, preto je pri analýze namietaných skutočností potrebné vychádzať najmä z CSP, a to vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Nesprávnosť napadnutého výroku o náhrade trov konania spočíva v jeho formulácii, že nárok žalobkyne na náhradu trov konania proti žalovanej sa priznáva „z prisúdenej sumy“.

23. Táto otázka už bola podľa žalobkyne v skutkovo a právne identických veciach iných žalobcov dotknutých rovnakým bezpečnostným incidentom predmetom prieskumu Ústavného súdu Slovenskej republiky a jej opakovaného prieskumu rôznych senátov odvolacieho súdu bude predmetom prieskumu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

24. Skutkovo a právne identickej právnej veci, ktorej základ nároku sa odvíja od rovnakého bezpečnostného incidentu sp. zn. 6C/29/2018 podala žalovaná proti uzneseniu Okresného súdu Svidník z 20.1.2022 o výške náhrady trov konania ústavnú sťažnosť. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 24.5.2022, č. k. II. ÚS 233/2022-18 ústavnú sťažnosť žalovanej odmietol. V citovanom uznesení ústavný súd SR argumentuje takto „...pokiaľ príslušný súd skonštatuje zásah do osobnostných práv, má žalobca plný úspech v spore, teda patrí mu plný nárok na náhradu trov konania v zmysle uplatnenia zásad úspechu. Z tohto pohľadu je irelevantné, či a prípadne v akej výške bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch“. Následne konštitučný súd v bode 13 odôvodnenia citovaného uznesenia konštatuje: „Aj námietku o nesprávne určenej výške sadzby tarifnej odmeny v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z. z. považuje ústavný súd za neopodstatnenú. V prejednávanej veci z ústavnej sťažnosti, jej príloh aj napadnutého uznesenia bez akýchkoľvek pochyb vyplýva, že spor vedený okresným súdom medzi žalobcami a sťažovateľkou ako žalovanou bol jednoznačne sporom o ochranu osobnosti. Z citovaného ustanovenia vyhlášky č. 655/2004 Z. z. potom vyplýva, že súdu nie je poskytnutý manévrovací priestor na určenie výšky tarifnej hodnoty.“

25. K predmetnej právnej otázke sa už v skutkovo a právne identických veciach vyjadrovali aj rôzne senáty odvolacieho súdu. Za situácie, keď odvolací súd neakceptoval názor žalovanej, že náhrada trov žalobcu má byť priznaná „z prisúdenej sumy“ podala žalovaná návrh na vydanie dopĺňacieho rozsudku, ktorý odvolací súd opakovane zamietol.

26. V konaniach o ochranu osobnosti môže byť požadovaný zdržovací nárok, prípadne reštitučný nárok, ale je možné žiadať aj primerané zadosťučinenie vo forme náhrady nemajetkovej ujmy, pričom pre rozhodovanie o náhrade trov konania nie je rozhodujúca výška požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, ale rozhodujúca je hodnota osobnostných práv, o ochranu ktorých v konaní ide. Keďže hodnotu týchto práv nemožno vyjadriť v peniazoch je potrebné základnú sadzbu tarifnej odmeny paušalizovať pevnou sumou, čoho výrazom je znenie ustanovenia § 10 ods. 8 AT.

27. Sumarizujúc doterajšiu prax prvoinštančných aj odvolacích sudov rozhodujúcich vo veciach s identickým skutkovým aj právnym základom je podľa odvolateľky možné konštatovať, že v otázke náhrady trov konania rozhodovali doposiaľ všetky senáty prvoinštančného súdu jednoznačne, keď nespájali vo výroku o náhrade trov konania výšku priznaného nároku 100 % s termínom „z prisúdenej sumy“.

28. V napadnutom rozsudku súd pri odôvodňovaní základu nároku žalobkyne aj výšky priznanej relutárnej náhrady opakovane zdôrazňoval princíp právnej istoty v právnom štáte, predvídateľnosti a jednotnosti súdneho rozhodovania (zásada, že v skutkovo podobných veciach, za rovnakých okolností má sa rozhodovať rovnako) a zákaz prekvapivých rozhodnutí, pričom práve s poukazom na uvedenú doterajšiu rozhodovaciu prax prvoinštančných aj odvolacích senátov sa napadnutý výrok o náhrade trov konania javí ako mimoriadne prekvapivé.

29. Výška priznanej relutárnej náhrady (teda prisúdená suma) je pre rozhodovanie o hodnote jedného úkonu právnej služby úplne bezvýznamná (porovnaj v tomto odvolaní citovaný bod 12 odôvodnenia uznesenia Ústavného súdu SR z 24.5.2022, č. k. II. ÚS 233/2022-18), preto je nadbytočné (a zbytočne mäťúce) spájať rozsah priznanej náhrady trov konania s „prisúdenou sumou“.

30. Rovnako je nepochopením vývoja rozhodovacej praxe v nadväznosti na novelizáciu Advokátskej tarify, ak súd tvrdí, že súdna prax nie je pri výklade § 10 ods. 8 jednotná poukazujúc na citovaný komentár k advokátskej tarife, pretože tam citované jediné odlišné rozhodnutie NS SR sp. zn. 5 MCdo 7/2010 vychádza z právneho stavu pred normovaním § 10 ods. 8 do advokátskej tarify novelou č. 209/2009 Z. z. s účinnosťou od 1.6.2009.

31. Podľa odvolateľky z uvedeného vyplýva celkom jednoznačne, že po prijatí novely AT vyhláškou č. 209/2009 Z. z. sa právna polemika v tomto smere odstránila, pretože tarifná hodnota veci bola v § 10 ods. 8 AT paušalizovaná pevnou sumou.

32. Napadnutý V. výrok o trovách konania je z uvedených dôvodov vo svojej formulácii vecne nesprávny, pretože je v rozpore s ustálenou súdnou praxou i právnou doktrínou a ustanovením § 10 ods. 8 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení.

33. Aj keď odôvodnenie výroku o trovách v bode 97 napadnutého rozsudku v podstate vyznieva tak, že napádaná formulácia výroku o trovách nebráni správne postupu VSÚ pri rozhodovaní o výške trov konania, predsa len takáto formulácia je nepresná a v slovnom spojení „z prisúdenej sumy“ aj nadbytočná, pričom by mohla „zvádzať“ k výkladu, že tarifnou hodnotou veci je výška relutárnej náhrady prisúdenej súdom.

34. S poukazom na vyššie uvedené v rámci svojho odvolacieho návrhu žalobkyňa žiadala, aby odvolací súd V. výrok napadnutého rozsudku zmenil tak, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

35. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že táto vo svojom odvolaní nijakým spôsobom nešpecifikuje z akého odvolacieho dôvodu, resp. z akých odvolacích dôvodov žalobkyňa považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania za nesprávne.

36. Pokiaľ žalobkyňa namieta nadbytočnosť časti výroku v znení „z prisúdenej sumy“, v tejto súvislosti žalovaný uviedol, že podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 233/2022-18 zo dňa 24.5.2022, na ktorý poukazuje aj žalobkyňa, problematika výpočtu konkrétnej výšky náhrady trov

konania patrí výlučne do kompetencie súd prvej inštancie. Uvedené ma napokon aj oporu v ustanovení § 262 ods. 2 CSP. Inými slovami, konanie o výške náhrady trov konania je možné považovať za subsytém či čiastkové konanie, ktoré je síce závislé, no do určitej miery oddelené od konania v merite veci. Žalovaný sa plne stotožnila s názorom súdu prvej inštancie, ktorý v bode 97 odôvodnenia rozsudku, keď procesným predpisom, podľa ktorého sa rozhoduje o nároku na náhradu trov konania, je len a výlučne Civilný sporový poriadok a nie vyhláška.

37. Žalovaný zároveň poukázal, že v súvislosti s určením výšky trov konania, o ktorých bude rozhodovať súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti odvolaním napadnutého rozsudku, bude mať žalobkyňa aj žalovaný k dispozícii riadny opravný prostriedok pre prípad, že by mali za to, že vyšší súdny úradník súdu prvej inštancie pri určení výšky trov právneho zastúpenia v prípade nesprávne aplikoval príslušné ustanovenia vyhlášky. Vyjadrenie žalobkyne o tom ako bude, či nebude, resp. ako by mal, či nemal, súd prvej inštancie vykladať jednotlivé ustanovenia vyhlášky, majú v tomto prípade len povahu konštrukcií a najmä sú takéto úvahy v tejto fáze konania predčasné

38. Pokiaľ žalobkyňa argumentovala identickými rozhodnutiami odvolacieho súdu, tak tieto tvrdenia podľa žalovaného nezodpovedajú skutočnosti. Napríklad senát odvolacieho súdu 8Co a 14Co judikuje priamo vo výroku rozsudku o trovách konania, že žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % z prisúdenej sumy. Žalovaný má za to, že ak sa nárok na plnú náhradu trov konania priznáva podľa odôvodnenia rozhodnutí súdov iba z prisúdenej sumy, je potrebné túto skutočnosť vyjadriť v samotnom výroku rozsudku, nielen v jeho odôvodnení. Výrok rozhodnutia predstavuje najdôležitejšiu časť rozhodnutia, nakoľko sa v ňom určujú konkrétne práva a povinnosti účastníkov konania. Výrok obsahuje rozhodnutie vo veci a teda je jadrom celého rozhodnutia. Navyše len výrok je záväzný, schopný nadobudnúť právoplatnosť a byť vykonateľný. Musí v presnej, stručnej a úplnej formulácii vyjadrovať záver súdu o otázke, ktorá je predmetom rozhodnutia. Žalovaný v tomto smere poukázal napr. na rozsudok Krajského súdu v Trnave z 13.12.2017, sp. zn. 10Co/191/2017, na ktoré rozhodnutie poukazujú aj odborné komentáre a rovnako aj na rozsudky tunajšieho súdu v skutkovo a právne identických veciach (napr. rozsudok KS PO zo dňa 27.10.2022, sp. zn. 8Co/28/2022, 8Co/34/2022, alebo zo dňa 27.3.2023, sp. zn. 14Co/1/2023).

39. Je síce pravdou, že návrhy žalovaného na vydanie dopĺňacieho rozsudku alebo opravného uznesenia odvolací súd zamietol, avšak výlučne z dôvodov, že podľa názoru odvolacieho súdu je takýto rozsudok (neobsahujúci priamo vo výroku to, že náhrada trov konania sa priznáva iba z prisúdenej sumy) úplný a z jeho odôvodnenia je zrejмый spôsob následnej kalkulácie trov konania.

40. S poukazom na uvedené preto žalovaný žiadal, aby odvolací súd odvolanie žalobcu odmietol, alebo, aby rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní žalobkyňou napadnutom výroku V. o trovách konania potvrdil a zároveň priznal žalovanému nárok trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

41. Ďalšie vyjadrenia strán konania dané neboli.

42. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie podala žalobkyňa v zákonnej lehote, preskúmal uznesenie podľa § 370 a § 380 ods. 1 CSP, ako aj konanie mu predchádzajúce, a to bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok nie je vo výroku V. správny a je treba ho zmeniť.

43. Podľa § 262 ods. 1 CPS, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

44. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

45. Z citovaných ustanovení konania o nároku na náhradu trov konania vyplýva nielen to, že o tomto nároku sa rozhoduje aj bez návrhu rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, ale aj to, že prebieha v dvoch fázach. Sudca v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí rozhodne o nároku, ktorý je aj predmetom tohto odvolacieho prieskumu a následne úradne rozhodne o výške náhrady týchto trov. Odvolací súd súhlasí s názorom žalovaného, že výrok predstavuje najdôležitejšiu časť rozhodnutia je jeho jadrom a ako taký musí byť záväzný, schopný nadobudnúť právoplatnosť a byť vykonateľný. Má však za to, že výrok

rozsudku o náhrade trov konania tak, aby spĺňal zákonné kritéria aj keď rozhoduje, tak ako je tomu aj v prejednávanej veci, podľa pomeru úspechu vo veci, má obsahovať výlučne, ktorá strana, má proti ktorej strane konania nárok na túto náhradu trov a v akom pomere a nie ako tomu je v prejednávanej veci z akej sumy. Ak by bol úmysel zákonodarcu taký ako to uviedol súd prvej inštancie, s čím sa stotožnil žalovaný, a to špecifikovať z akej sumy sa tento pomer nárokov priznáva, uviedol by to zákonodarca bezpochyby v ustanoveniach Civilného sporového poriadku týkajúcich sa náhrady trov konania.

46. Takýto výrok, ako to uviedol súd prvej inštancie, je mätúci a v priamom rozpore s § 10 ods. 8 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, keď podľa tohto ustanovenia vo veciach ochrany osobnosti, čo je aj prejednaný prípad, podľa Občianskeho zákonníka je tarifnou hodnotou 1.000,- eur, ak sa nežiada náhrada nemajetkovej ujmy a 2.000,- eur, ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy. Je potrebné konštatovať, že tak ako to vyplýva z obsahu spisu v prejednávanej veci, náhrada trov konania pozostáva výlučne z trov právneho zastúpenia, keďže žalobkyňa bolo zo zákona oslobodená od platenia súdneho poplatku a preto pokiaľ by takýto formulovaný výrok rozsudku nadobudol právoplatnosť, súdny úradník v druhej fáze rozhodnutia o trovách konania podľa § 262 ods. 2, t. j. o samotnej výške trov konania, by buď vychádzal pri stanovení výšky tarifnej hodnoty pre výpočet týchto trov z právoplatného a teda vykonateľného výroku rozsudku súdu prvej inštancie, t. j. z prisúdenej sumy (110,- eur) alebo z citovaného § 10 ods. 8 vyhlášky, kde v danom prípade, ak sa žiada náhrada nemajetkovej ujmy, sa vychádza z tarifnej hodnoty 2.000,- eur. Takto formulovaný výrok rozsudku súdu prvej inštancie je preto zmätočný a zavádzajúci a je nielen nadbytočný, ale aj priamo odporujúci konaniu o trovách konania v zmysle Civilného sporového poriadku, kde príslušné ustanovenia, tak ako to uviedol odvolací súd vyššie, určujú, že súd má rozhodnúť len o nároku a nie z akej sumy sa tento nárok vypočíta.

47. V tomto smere aj Ústavný súd v uvádzanom rozhodnutí konštatoval, že „...pokiaľ príslušný súd skonštatuje zásah do osobnostných práv, má žalobca plný úspech v spore, teda patrí mu plný nárok na náhradu trov konania v zmysle uplatnenia zásady úspechu. Z toho pohľadu je irelevantné, či a v prípade v akej výške bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch.“

48. K argumentácii súdu prvej inštancie, že procesným predpisom, podľa ktorého sa rozhoduje o nároku na náhradu trov konania je len výlučne Civilný sporový poriadok a nie vyhláška o odmenách a náhradách advokátov, ktorá uplatniteľná je až výlučne v štádiu rozhodovania o výške trov konania odvolací súd poukazuje na citované rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorý na námietku o nesprávnej výške sadzby tarifnej odmeny tiež poukázal na ustanovenie § 10 ods. 8 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., z ktorého podľa Ústavného súdu vyplýva, že súdu nie je poskytnutý manévrovací priestor na určenie výšky tarifnej hodnoty, čo podľa odvolacieho súdu znamená, že súd prvej inštancie nemôže vo výroku o náhrade trov konania uviesť z akej sumy má úspešná strana sporu nárok na náhradu trov konania v príslušnej výške, ale tento priestor, tak ako to uvádza Ústavný súd, normou, ktorou sa vytýči len z hľadiska toho, či vôbec je náhrada nemajetkovej ujmy žalobcu požadovaná. Obdobný názor zaujal aj Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí vo veci sp. zn. 6Mcdo 7/2010 zo dňa 26.1.2011.

49. Preto odvolací súd postupom podľa § 388 CSP napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že vypustil z napadnutého výroku slova „z prisúdenej sumy“.

50. O náhrade trov konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1, ods. 2 CSP v spojení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie a žalobkyňa tak bola v tomto konaní plne úspešná. Odvolací súd preto rozhodol o trovách odvolacieho konania tak, že žalobkyňa priznal ich náhradu proti žalovanej v plnom rozsahu.

51. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).